

TÌNH THƯ THỨ NHẤT KỶ VẬT LÀ BÀI KINH KÍNH MỪNG

Dũ Thành An

Em yêu dấu,

Cho đến bây giờ anh cũng không thể hiểu tại sao chúng ta lại có thể quen nhau.

Năm 1960, Em là một thiếu nữ có thể nói đã trưởng thành. Em đang học năm thứ hai Đại học Dược khoa Saigon, còn anh chỉ là một chú con nít mới lớn, mới 17 tuổi. Nếu nhìn từ đằng sau, với vóc dáng cao lớn của anh, người ta có thể lầm tưởng anh là một thanh niên, nhưng nếu anh quay lại thì khuôn mặt quá trẻ. Có một anh bạn hồi đó đã nói với anh: “Cậu có khuôn mặt non choẹt! Chắc nhờ vậy mà cậu lại được nhiều... đàn chị quý mến!”.

Khi mới gặp... Em, anh bắt đầu vào lớp Đệ Nhị¹ trường Nguyễn Trãi², thua Em đến 4 lớp! Em cũng

biết đó, vào thời của chúng ta – những năm 1950 – để vượt qua kỳ thi Trung học Đệ Nhất cấp³ rất vất vả, phải đậu được kỳ thi viết trước, tiếp đến là thi vấn đáp nữa, mới qua ải. Thế mà anh thi một lần là đậu ngay, cho nên Cậu anh (ở nhà anh gọi Bố Mẹ bằng Cậu Mợ) đã thưởng cho anh một chiếc xe Velo Solex mới toanh!

Say sưa trong niềm vui tuổi mới lớn ấy, cho nên suốt năm Đệ Tam có thể nói anh chẳng học hành gì! Anh cùng bạn bè hằng hái tham gia các sinh hoạt văn nghệ, làm bích báo, trình diễn ca nhạc... trong trường. Anh còn học đòi sáng tác ca khúc nữa! Lúc đó thầy dạy Nhạc của anh là nhạc sĩ Chung Quân – tác giả bài Làng tôi. Anh nhớ có lần khoe một ca khúc anh viết với Thầy. Sau khi xem xong, Thầy chỉ nói gọn: “Chưa được!”. Nghe vậy cũng rất buồn! Thế nhưng anh không nản lòng, vẫn âm thầm tập sáng tác.

Cùng lớp với anh có anh bạn có dáng vóc rất nghệ sĩ tên Lê Cự Phách, lúc đó cũng đã sáng tác thơ. (Sau này Lê Cự Phách thành nhà thơ Du Tử Lê nổi tiếng). Lê dù cùng tuổi, cùng lớp với anh, nhưng anh thấy anh ấy lớn hơn mình nhiều lắm, lúc nào cũng có vẻ đứng đắn, nghiêm nghị. Trong khi đó, anh cùng vài anh bạn nữa còn lác cắc đuổi xe theo các tà áo dài Trung Vương, Gia Long. Từ bé đến lúc bấy giờ lớp học anh toàn con trai, cho nên con gái đối với anh luôn là những đối tượng

bí hiểm cần được khám phá. Có lần anh và một người bạn nữa là anh Phạm Huy Trung đội áo mưa đạp xe theo một cô gái đến tận trước nhà cô ấy ở ven sông Saigon. Nhìn cô ấy vào nhà xong, cả hai vẫn đứng lại đó hút vài ba điếu thuốc bàn tán hồi lâu rồi mới chịu ra về. Chỉ thế thôi, vậy mà hai đứa đã quá thích thú với trò phiêu lưu tuổi mới lớn của mình. (Sau này anh Phạm Huy Trung trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng ở Saigon trong những năm 1980).

Trong những lần náo nức chạy theo những tà áo dài, anh đã được gặp Em. Dáng dấp mảnh mai, chỉ mặc áo dài màu đen hay màu trắng, tóc mượt tung bay..., hình ảnh Em trên chiếc xe Velo Solex màu đen thường chạy trên đường Phan Đình Phùng⁴ rợp tán me đã hút hồn một cậu bé đang tò mò trước cuộc sống như anh. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn cho rằng Velo Solex là chiếc xe gắn máy tạo nên hình ảnh đẹp nhất, nên thơ nhất với các thiếu nữ Việt Nam mặc áo dài khi chạy xe trên đường. Và nếu cuộc đời một con người thường gắn nhiều với một khung trời, một con đường nào đó thì có lẽ Phan Đình Phùng chính là con đường có nhiều kỷ niệm với anh nhất, từ những ngày đầu đi học trung học, cho đến lúc chạy theo người tình đầu của mình và cả cho đến lúc đi làm ở cơ sở cuối của mình.

Anh không còn nhớ rõ, vinh hạnh nào anh đã

quen được Em. Hình như là qua một lời giới thiệu nào đó. Anh chỉ còn nhớ chúng ta đã trao đổi những lá thư tình qua lại, qua tay người cháu trai của Em. Ôi những lá thư thật dài của Em đã cho anh niềm vui lạ lùng. Dù lúc đầu Em nhất định không cho anh trực tiếp gặp mặt mà chỉ được nhìn thấy Em từ xa. Điều này càng làm anh bồn chồn háo hức hơn.

Qua những lá thư, chúng ta đã trao đổi nhiều ý nghĩ khá lạ lùng của thời tuổi trẻ. Có một lần Em ngộ ý với anh là nếu sau này chúng ta về với nhau, thì sẽ sống như hai người bạn chứ không sống đời vợ chồng (?!). Một ý kiến khá kỳ lạ nhưng anh vẫn tôn trọng. Anh đem điều này nói với Huy Trung thì anh ấy cười to và nói: “Cậu giỡn hả? Làm gì có chuyện đó!”.

Hồi đó anh chưa hiểu thế nào là niềm tin Công giáo, nhưng anh rất ngưỡng mộ lòng sùng đạo của Em.

Sau một thời gian quen nhau, cuối cùng Em cũng cho anh được gặp mặt. Vào những chiều Chúa nhật, em hẹn anh tại sân Nhà thờ Đức Bà trước Đài Đức Mẹ sau khi tan lễ. Chúng ta chỉ nói với nhau được vài lời để rồi khi Em bước về, anh vẫn còn ngẩn ngơ đứng trông theo. Có một buổi chiều kia, Em đã trao anh một mảnh giấy, trên đó Em viết... bài Kinh kính mừng⁵. Chữ Em viết thật nắn nót, nét rất đẹp. Em bảo anh hãy học thuộc

bài Kinh này. Vì tôn trọng, ngưỡng mộ Em, anh đã học cho dù anh chưa biết Đức tin là gì. Cũng may là bài Kinh rất ngắn.

Trong thực tế của cuộc đời, giữa chúng ta đã có quá nhiều ngăn trở để có thể đến được với nhau. Cuối năm đó, anh thi rớt Tú tài, còn Em lên năm thứ ba, sắp trở thành Dượng sĩ. Sau khi thi rớt, anh rất xấu hổ, tự ti với Em và rồi chúng ta âm thầm xa nhau.

Em ra đi nhưng lời Kinh kính mừng vẫn ở lại. Năm 1981, lúc đi học tập ở ngoài Bắc, anh bị bệnh rất nhiều, đã ở biên giới giữa sự sống và cái chết. Một trong những căn bệnh anh mắc phải khi đó là chứng mất ngủ. Một hôm anh nghe hai anh bạn nói với nhau: “Khi mất ngủ tôi chỉ đọc vài lần bài Kinh kính mừng là ngủ được ngay!”. Lúc đó, anh đã nhớ đến Em! Nhớ đến bài Kinh kính mừng và với tất cả lòng chân thành, anh đã đọc đi đọc lại bài Kinh nhiều lần. Từ đêm đó, anh đã ngủ được. Kinh kính mừng đã làm thay đổi đời anh! Từ tuyệt vọng thành hy vọng. Bệnh tật thuyên giảm, sức khỏe dần hồi phục. Khởi đầu cho cuộc đời mới...

Đến giờ anh vẫn nhớ như in: *Kính mừng Maria đầy ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà. Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ... Những lời Kinh từ em đã dẫn dắt anh vào một niềm tin bền vững trong cuộc sống.*

Chú thích

¹ Tương đương lớp 11 bây giờ.

² Nguyễn Trãi là một trường trung học danh tiếng ở Hà Nội, năm 1954 di cư vào Nam, trường sở lúc đầu đặt nhờ tại trường tiểu học Trương Minh Ký (nay là trường Nguyễn Thái Học) đường Trần Hưng Đạo, Q.1, sau đó chuyển về trường tiểu học Lê Văn Duyệt (nay là trường Trần Văn Ơn) ở số 94 Phan Đình Phùng (nay là Nguyễn Đình Chiểu), Q.3, sau dời về 364 Trình Minh Thế (nay là Nguyễn Tất Thành), Q.4 và giữ tên cùng địa chỉ cho đến hôm nay.

³ Từ lớp Đệ Thất đến Đệ Tứ (tương đương từ lớp 6 đến lớp 9 bây giờ). Cuối lớp Đệ Tứ thì phải thi đậu lấy bằng Trung học Đệ Nhất cấp mới lên được lớp Đệ Tam (lớp 10).

⁴ Nay là đường Nguyễn Đình Chiểu.

⁵ Tên đầy đủ là Kinh mừng Maria đầy ơn phúc (tiếng Latin: Ave Maria) là một bài Kinh truyền thống của Công giáo để cầu nguyện đến Maria, mẹ của Chúa Giêsu.